

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf. 366/2012/14.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapest**en, 2013. április hó 4. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t :

A fegyveresen elkövetett rablás büntette és más bűncselekmény miatt I.r. és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2012. július 18. napján kelt 5.B.565/2012/21. számú ítéletét I.r. és II.r. vádlottakkal szemben **megváltoztatja.**

I.r. vádlott főbüntetését 5 (öt) év 6 (hat) hónap börtönbüntetésre enyhíti.

II.r. vádlott a büntetése fele részének kitöltése után feltételes szabadságra bocsátható.

A II.r. vádlott személyi igazolványának száma: 930632MA

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét I.r., II.r. és III.r. vádlottakkal szemben helybenhagyja.

I.r. vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék 2012. június hó 18. napján kihirdetett 5.B.565/2012/21. számú ítéletével I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki rablás büntetében (Btk. 321. § (1) bek. (4) bek. a/ pont) és egyedi azonosító jel megghamisításának büntetében (Btk. 277/A § (1) bek. a/ pont) ezért - halmazati büntetésül - hét év börtönbüntetésre és öt év közügyektől eltiltásra ítélte.

II.r. vádlott bűnösségét bűnsegédi minőségben elkövetett rablás büntetében (Btk. 321. § (1) bek. (4) bek. a/ pont) és egyedi azonosító jel megghamisításának büntetében (Btk. 277/A § (1) bek. b/ pont) állapította meg, s ezekért - halmazati büntetésül - három év börtönbüntetésre és négy év közügyektől eltiltásra ítélte.

III.r. vádlott bűnösségét bűnsegédi minőségben elkövetett rablás büntetében (Btk. 321. § (1) bek. (4) bek. a/ pont) állapította meg, amelyért nevezettet négy év börtönbüntetésre és négy év közügyektől eltiltásra ítélte.

Mindhárom vádlottnál beszámította a szabadságvesztésbe az előzetes fogvatartásban töltött időt.

Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről és egyetemlegesen kötelezte a vádlottakat a felmerült bűnügyi költség teljes összegének viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen I.r. vádlott enyhítésért, védője részbeni megalapozatlanság és téves minősítés miatt, II.r. vádlott és védője a kiszabott büntetés enyhítése érdekében, III.r. vádlott céljának megjelölése nélkül, védője megalapozatlanság miatt, felmentésért jelentettek be fellebbezést.

I.r. vádlott védője fellebbezését megalapozatlanság és téves minősítés miatt, enyhítés érdekében tartotta fenn. Írásban részletezett álláspontja szerint az I.r. vádlott fegyveres elkövetést következetesen tagadó védekezésével szemben az elsőfokú bíróság a sértett vallomását elfogadva megalapozatlan tényállást állapított meg, mivel a sértett a fegyver súlya, nagysága, kalibere és színe tekintetében eltérő, míg sérülésével kapcsolatban a mentős adatlaptól különböző előadást tett, amely kétséget kizáróan nem bizonyítja, hogy a terhelt terhére minősített rablás elkövetése megállapítható.

Mindezeket figyelembe véve kérte az I.r. vádlott vagyon elleni bűncselekménye rablás alapesetekénti értékelését, s a minősítésváltoztatás miatt büntetésének enyhítését.

II.r. vádlott védője enyhítést célzó fellebbezését fenntartotta.

A felülmérlegelés tilalmának ismeretében a tényállást nem támadva hivatkozott az ítélet jogi indokolásában mutatkozó azon következetlenségre, hogy a II.r. vádlottat csoportosan, míg társait fegyveresen elkövetett rablás büntetéseért vonta felelősségre az elsőfokú bíróság. A II.r. vádlott csoportos minősítéshez vezető bűnsegédi közreműködése jogdogmatikailag nem kizárt, de a sértett semmit nem mondott a II.r. vádlottal kapcsolatban, aki gyakorlatilag szállítással támogatta két társát, akik elkövették a bűncselekményt. Nem vitás, hogy a II.r. vádlott tudott testvére tervéről, de nem ismerte annak részleteit és az elkövetés módját sem. Mivel teljes részletességgel nem beszélték meg az elkövetést, a II.r. vádlott tudatában lopás végrehajtása is felmerülhetett, amit az elsőfokú bíróság nem vizsgált. Ennek ellenére védő a rablásban való bűnösség megállapítását nem vitatta, de annak minősítését illetően a csoportos elkövetés kimondását nem tartotta megalapozottnak, mivel a II.r. vádlott a kivitelezésben nem vett részt, így a támadás során kifejtett erőszaknál és az elvételnél sem volt jelen. Így a csoportos elkövetés mellőzésére tett indítványt.

Az egyedi azonosító jel meghamisítása a jelentős tárgyi súlyú vagyon elleni bűncselekmény mellett gyakorlatilag jelentőségét veszítette. Erre a cselekményre a II.r. vádlott hajnali meghallgatásakor tett beismerése birtokában a nyomozó hatóság további bizonyítékokat nem szerzett be és az elsőfokú bíróság sem vett fel teljes körű bizonyítást. Emiatt az egyedi azonosító jel meghamisítása büntetnének az elkövetése nem bizonyított, ezért a II.r. vádlott bűnössége megállapításának mellőzését kérte.

Mivel a vádlott cselekvősege csekély, az enyhítő körülmények figyelembe vételével büntetése kimagaslóan magas és nem felel meg a belső arányosságnak sem. A vádlott büntetlen előéletű, szabadulása óta folyamatosan dolgozik és a bűncselekmény reparálásaként felajánlotta a sértettnek a segítségét. Élettársa nyolc hetes terhes, családot kíván alapítani. Életvezetéséből látszik, hogy a bűncselekmény elkövetése csak egy kisiklás volt, amit testvéri szívességből tett meg, s nem kíván a bűnelkövetők útjára lépni. Mindezeket figyelembe véve büntetésének jelentős enyhítését kérte.

III.r. vádlott védője a felmentés érdekében bejelentett fellebbezését - írásban is részletesen indokolva, - fenntartotta.

Kiemelte, hogy a III.r. vádlott soha nem ismerte be a bűnösségét, védekezése szerint nem rablási szándékkal indult a helyszínre, hanem, hogy a barátjának segítsen.

A sértett és a II.r. vádlott terhelő vallomása miatt került ebbe a helyzetbe. A sértett vallomása tekintetében az elsőfokú bíróság a sértettnek a fegyver, cselekmény leírása tekintetében tett vallomásaiban mutatkozó ingadozást a sértett pszichés tudatállapotával magyarázta és téves következtetésre jutott. A sértett bizonytalan előadása alapján nem szolgálhat a tényállás alapjául és abból nem szolgálhat alapul a III.r. vádlott bűnösségének megállapításához.

Ugyanakkor a III.r. vádlottnak nem volt alkalmja, hogy szembesüljön a II.r. vádlottal, akinek hajnali kihallgatásakor tett vallomása nem pontosan tartalmazza a történeteket.

A fentiek miatt bebizonyítottság hiányában a III.r. vádlott felmentését kérte.

I.r. vádlott felszólalásában sajnálta, hogy bűncselekmény megvalósításával akarta megoldani anyagi problémáit, amely elkövetésébe testvérét és legjobb barátját is belevitte. Becsületes munkával megszerzett javait elveszítette, családjának csalódást okozott és a hiteltartozás sem lett kedvezőbb.

A rablás elkövetését beismerte, azt azonban vitatta, hogy a bűncselekményt fegyverrel hajtotta volna végre. Büntetésének enyhítését kérte, hogy annak kiállása után segíthesse családját és nevelhesse a fiát.

II.r. vádlott sajnálatának adott hangot, amiért akkori körülményei miatt bűncselekménybe keveredett. Kérte, hogy a bíróság a lehető legenyhébb büntetést szabja ki vele szemben.

III.r. vádlott sajnálta a sértettet a vele történetek miatt, mivel hasonlót már maga is átélt, ennek ellenére kétségbe vonta, hogy a valóságnak megfelelően vallott volna. Feltételezte róla, hogy nevelőapjától való félelmében találta ki a fegyveres támadást és a hiányzó pénz egy részét is ő vette el. Bakancs évek óta nem volt a lábán, egyébként életszerűtlennek tartotta, hogy azalatt a 2 másodperc alatt, míg őt a sértett látta, megfigyelhette volna a lábbelijét. Hangsúlyozta, hogy nem rabolni ment a helyszínre, mivel erre anyagi körülményei miatt nem lett volna szüksége, s két gyermeke miatt sem vállalt volna ilyen kockázatot. A

bűncselekmény elkövetése előtt sokat ivott, az alkohol megártott neki, végig aludt az autóban. Felmentését kérte.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF. 633/2012/3. számú átiratában a védelmi perorvoslatokat alaptalannak tartotta. A törvényszék az eljárási szabályok betartásával, hiánytalanul lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a rendelkezésre álló bizonyítékok mérlegelésével megalapozott tényállást állapított meg. Kellő indokát adta, hogy mely bizonyítékot miért fogadott vagy vetett el és a bizonyítási indítványokat kellő indokkal utasította fel. Az ítélet indokolása megfelel a logika szabályainak is. Okszerűen következtetett mindhárom vádlott bűnösségére, cselekményüket az anyagi jogi szabályoknak megfelelően minősítette. A vádlottak felmentésére nem kerülhet sor, s a velük szemben alkalmazott méltányos büntetés enyhítése sem indokolt. Ezért az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A perorvoslatok alaptalanok.

A Fővárosi Ítéltábla a bejelentett fellebbezés alapján felülbírált a Fővárosi Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást.

Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta. A tárgyaláson kihallgatott személyeket a szükséges figyelmeztetésekből részesítette, a figyelmeztetésre adott válaszukat rögzítette.

Az elsőfokú bíróság határozatában részletes indokát adta a bizonyítási indítvány elutasításának. A másodfokú nyilvános ülésen azonban a III.r. vádlott védője ismét előterjesztette a bizonyítási kísérlet megtartása iránti indítványát, továbbá kezdeményezte II.r. vádlott tárgyalási kihallgatását.

A bizonyítási kísérletre irányuló indítvány elutasítása kapcsán már az elsőfokú bíróság helytállóan fejtette ki, hogy az eljárás előbbre vitelét nem szolgálja, mivel a bűncselekmény során a vádlottak és a sértett egyaránt változtatták helyüket és helyzetüket, továbbá a III.r. vádlottnak az elhangzott kijelentéseket hallania kellett.

A másodfokú eljárásban a III.r. vádlott védője a II.r. vádlott kihallgatását indítványozta, hogy lehetővé váljon a szembesítés a terheltek között. Vallomástétel esetén ennek lehetősége az elsőfokú eljárásban is fennállott volna, mivel azonban a II.r. vádlott a másodfokú bíróság előtt sem tett vallomást, csupán ügyvédi kérdésekre mutatkozott hajlandónak válaszolni, szembesítésükre a másodfokú eljárásban sem volt mód.

A kifejtettek miatt a másodfokú bíróság a bizonyítási indítványt elutasította.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű mérlegelésével alapvetően helytálló történeti tényállást állapított meg, amely azonban hiányos volt. Ez a Be. 351.§ (2) bek. b/ pontja szerinti részbeni megalapozatlanság az ügy érdemére nem hatott ki, így a fellebbezési eljárás keretében korrigálható volt. Ennek kiküszöbölése érdekében az ítéltábla a Be. 352. § (1) bekezdésének a/ pontja szerint a

rendelkezésre álló iratok tartalma alapján a történeti tényállásban írtakat - a benzinkút leírásával, a vádlottak testalkata, a III.r. vádlott bűncselekményben, illetve a kár megtérítésében játszott szerepe tekintetében - az alábbiak szerint egészítette ki, illetve pontosította:

- A Budapest szám alatti néptelen környéken található, biztonsági rendszerrel nem védett benzinkutat egy személy kezelte. Sem riasztó berendezés, sem biztonsági kamera nem volt felszerelve és kivilágítottága is elmaradt az üzemanyagtöltő állomásokon megszokottól. (szemle jegyzőkönyv - nyomozati iratok 35-39. oldalai)

- 1sz. sértett 170 centiméter magas, míg I.r. vádlott 175 cm magas és 75 kg súlyú, III.r. vádlott pedig 186 cm magas és 102 kg. (I.r. gyanúsított kihallgatásának jegyzőkönyve, nyomozati iratok 759.; 765.oldalak, másodfokú nyilvános ülés jegyzőkönyve)

- Az ítélet 5. oldal második bekezdésének első mondatából a határozat indokolásába helyezi át, miszerint „ I.r. vádlott - a mögötte álló erős testalkatú III.r. vádlott szándékerősítő, társát biztosító hatása mellett...". Ehelyett azt állapítja meg, hogy III.r. vádlott arcát eltakarva ment I.r. vádlott után a rosszul kivilágított kúton egyedül lévő sértetthez. Mintegy egy méter távolságra követte I.r. vádlottat, aki fegyvert tartó kezével sértettet megütve követelt pénzt, majd a térdre esett sértetre fegyvert fogva őt lelövélssel fenyegetve a benzinkút épületébe lökdöste. III.r. vádlott is bement az épületbe társának segíteni és jelen volt, amikor a bántalmazás és fenyegetés hatására a sértett előbb a zsebéből, majd a benzinkút asztalából átadta I.rendű vádlott neve I.r. vádlottnak az ott lévő készpénzt.

- Az ítélet 5. oldalának ötödik bekezdését annyiban pontosítja, hogy a sértett kárát I.r. és II.r. vádlottak térítették meg.

- A vádlottak személyi körülményeiben az elsőfokú bíróság ítéletének meghozatala óta bekövetkezett változások:

 - II.r. vádlott élettársa egy informatikai cégnél dolgozik, havi 80.000 forint körüli jövedelemmel és kéthónapos terhes, személygépkocsival már nem rendelkezik;

 - III.r. vádlott vagyonőrként havi 114.000 forint jövedelemre tesz szert, állatállománya bővült (5 vaddisznó, 8 sertés, kb. 500 tyúk és 85 nyúl), az állattartásból származó bevétele 180-200 ezer forint havonta, egy személygépkocsival is rendelkezik.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a másodfokú bíróság a fentiek szerint egészítette ki, illetve a szerkesztési hibából adódóan a - a vádiratból átvett - III. r. vádlott jelenlétének szándékerősítő, társát biztosító hatására levont következtetést, a tényállásból a jogi indokolásba emelte át.

A fenti kiegészítéssel a tényállás minden tekintetben megalapozottá vált és alkalmas arra, hogy a felülbírálat során a másodfokú bíróság határozatát arra alapozza.

Az elsőfokú bíróság teljeskörű bizonyítást folytatott le és valamennyi releváns bizonyítékot feltárt és értékelési körébe vont.

Kellő indokolás mellett, helytállóan alapozott sértett tanúvallomására, amely a döntő kérdésekben az eljárás során végig ellentmondástól mentes volt. Következésképpen vallotta, hogy ketten, arcukat elrejtve támadtak rá, fegyvert csak egyiküknél látott, aki meg is ütötte őt. Ez a társánál alacsonyabb személy volt kettőjük között az irányító, ő követelte és vette át tőle a pénzt. A másik személy kinézetét és magatartását végig egyezően adta elő, miként a vádlottak által használt gépjármű fajtáját és rendszámát is. A tekintetben, hogy a fegyvert tartó kezével, vagy a pisztoly tusával ütötte-e meg az I.r. vádlott, a tárgyaláson mutatott némi bizonytalanságot, erre nézve azonban a nyomozás során tett és az I.r. vádlott előadásával egybeeső vallomását tartotta fenn. I. r. vádlott maga is úgy nyilatkozott, hogy annak ellenére, hogy jobbkezes, a vádbeli esetben - korábbi sérülése miatt - ütésre a bal kezét használta.

A bűncselekmény elkövetéséhez használt pisztoly mérete, színe, fajtája tekintetében sértett eltérő vallomásokot tett. Ez azonban a sértett szavahihetőségét nem befolyásolta, mivel egyrészt a gyér világítás és az őt ért megrázkódtatás miatt nem volt módja a fegyver pontos megfigyelésére, másrészt a bűncselekmény e minősítő körülményét fegyvernek látszó tárgy használata is megalapozza.

A sértett sérülését illetően az Országos Mentőszolgálat esetlapja nem cáfolta a sértett fogának letörésére tett állítását, mivel abból, hogy a jobb arcfélen külsérelmi nyomot nem észleltek, nem zárható ki, hogy a fogából letört egy darab, amit a sértett is csak később észlelt. 2 tanú - akinek nyomban az eset után ugyanúgy mondta el a történeteket, mint a rendőröknek, - sem észlelt sérülést sértetten.

Lényegében mindhárom vádlott ténybeni beismerő vallomást tett.

I.r. vádlott a rablás elkövetését elismerte, kétségbe vonta azonban, hogy ahhoz eszközt használt volna. Védekezése szerint III. r.-t arra kérte, hogy pénztartozása behajtása végett kísérje el őt a benzinkúthoz, ahol várakozás közben nevezett rosszul lett és nem is tudta, hogy mi történt valójában. Előbb arra utalt, hogy a III.r. vádlott kiszállt a járműből, ahová előtte visszaült, - később arra sem emlékezett, hogy nevezett a benzinkúton elhagyta volna az autót.

II.r. vádlott vallomása nemcsak a vagyon elleni bűncselekmény tekintetében volt bűnösségére kiterjedő, hanem a gépkocsi rendszámtáblájának cseréjét anélkül tárta fel a nyomozó hatóságnak, hogy ezzel meggyanúsították volna. A nyomozás során tett vallomását a bírósági eljárásban sem módosította. Megerősítette a sértett előadását az általuk használt gépkocsit illetően, továbbá, hogy társai csuklyával a fejükön szálltak ki a járműből.

III.r. vádlott állítása szerint azért tartózkodott a bűncselekmény helyszínén, mert önbíráskodásban kívánt közreműködni, bűnösségét azonban ittasságára hivatkozással tagadta. A nyomozati iratok megismerését követően tett írásbeli vallomásaiban, illetve a tárgyaláson (21./ sorszámú jegyzőkönyv 9. oldala) olyan részletességgel számolt be a benzinkútnál történekről, ahogyan ittas személy arra nem lett volna képes. Az általa elmondottakból az is megállapítható, hogy a helyszínen - különösen a társa által használt eszközökből és szóbeli fenyegetésből, valamint, hogy ennek hatására a sértett a benzinkút kasszájából is pénzt adott át az I.r. vádlottnak, - látnia kellett, hogy nem az I.r. vádlott jogos vagy jogosnak vélt pénzkövetelését hajtják be.

A sértett által a III.r. vádlotról adott személyleírás reálisan tükrözi a terhelt magasságát és testalkatát, illetve az I.r. és a III.r. vádlottak testalkata közti szembetűnő különbséget. A III.r. vádlottal kapcsolatban következetesen állította, hogy olyan távolságra állt az I.r. vádlott mögött, hogy feltétlenül hallania kellett, amit I. r. mondott és látnia a nála lévő fegyvert. További cselekvőségéről a sértett nem adott számot, de úgy ítélte meg, hogy a III.r. vádlott azért volt ott, hogy társa fellépését hatásosabbá tegye. sértett vallomásának az a része, amelyben a III.r. vádlott lábbelijét írta le, kifejezetten életszerű, figyelembe véve, hogy az ütést követően a sértett térdre esett, így a padlószint közelében lévő tárgyak estek látókörébe.

A kifejtettek szerint a sértett vallomása aggálytalan volt, ugyanakkor a III.r. vádlott védekezését egyéb bizonyítékok nem igazolták. A III.r. vádlott szembetűnő ittasságát sem a II.r. vádlott, sem a sértett nem észlelték, miként sem az I.r., sem a II.r. vádlott nem számolt be arról, hogy a III.r. vádlott elaludt volna a járműben. Kétséges továbbá, hogy egy erősen ittas állapotban lévő személy jelenléte a helyszínen bármilyen haszonnal járt volna az I.r. vádlott számára. Egy ittas ember ilyen szituációban akár rosszulléte, akár mozgásbeli bizonytalansága vagy nem várt reakciói miatt bonyodalmat okozhat, ami a pénzbehajtás eredményes végrehajtását sem szolgálja. Ebből adódóan életszerűtlen, hogy I.r. vádlott egy olyan erősen ittas személlyel együtt akarta volna végrehajtani a bűncselekményt, akivel szemben - nem várt viselkedés esetén, fizikai erőfölénye miatt - egyedül tehetetlen.

Az egyedi azonosító jel meghamisítása büntettének elkövetésére is kellő bizonyítást folytatott le az elsőfokú bíróság II.r. vádlott vallomá, továbbá a tárgyalás anyagává tett (3 édesanyjával kötött banki) kölcsönszerződés egyaránt megerősítették.

A bizonyítékok értékelése körében az elsőfokú bíróság az egyes bizonyítékokat egymással egybevetve helytállóan fogadta el a sértett vallomását, amely összhangban áll a rendelkezésre álló további bizonyítékokkal. A törvényszék indokolási kötelezettségét a logikai szabályait betartva maradéktalanul teljesítette. Ezért a bizonyítékok mérlegelését támadó védelmi perorvoslatok a másodfokú eljárásban nem vezethettek eredményre.

Az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlottak bűnösségére és közösen végrehajtott bűncselekményüket az anyagi jogi szabályoknak megfelelően minősítette rablásnak.

A vagyon elleni bűncselekményt II.r. vádlottnál - társaitól eltérően, - helyesen minősítette a Btk. 321.§ (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés c/ pontjának II. fordulata szerint minősülő rablás büntetétéhez nyújtott bűnsegélyként, figyelemmel arra, hogy előzetes megbeszélésük során fegyveres elkövetésről nem volt szó, s a vádlott a helyszínen sem észlelte, hogy testvére a rablás végrehajtásához ilyen eszközt használt.

A 2/2000. Büntető jogegységi határozat értelmében a Btk. 137.§ 13./ pontja szerint csoportosan elkövetettnek minősül a bűncselekmény, ha az elkövetésben legalább három személy vesz részt. A csoportos elkövetés fokozott társadalomra veszélyessége az egyszerű többes elkövetéshez képest abban nyilvánul meg, hogy a csoport tagjainak együttes jelenléte és összehangolt tevékenysége egyfelől megkönnyíti a bűncselekmény elkövetését, másfelől megnehezíti az ellene való védekezést.

Az egységes bírói gyakorlat szerint a csoportos elkövetésnek az a feltétele, hogy legalább három személy egyidejűleg, együttesen vegyen részt az elkövetési tevékenység végrehajtásában, de nem szükséges, hogy valamennyien tettesi (társtettesi) tevékenységet valósítsanak meg, hanem a súlyosabb minősítést a részesi közreműködés is megalapozza. A bűncselekmény részesi akkor tekinthető a csoport tagjainak, ha a tettes (társtettesek) mellett maguk is a bűncselekmény helyszínén működnek közre a bűncselekmény elkövetésében, így a bűnsegéd a helyszínen nyújt ahhoz segítséget. Rablás és más erőszakos bűncselekmény estében a tettesi magatartás mindig közvetlenül érinti a sértettet, de hatással lehet a sértettre a csoport más tagjainak a magatartása is, a sértett a jelenlétüket és a csoportos elkövetésben közreműködésüket legalábbis felismerheti. Ez azonban nem feltétele a csoportos elkövetés megállapításának, s így nincs jelentősége annak, hogy a jelen esetben a sértett a harmadik elkövető jelenlétét, illetve a bűncselekmény elkövetésében való részvételét ténylegesen nem észlelte, a terheltek tudatában ugyanis a többes elkövetés, mint az elkövetést megkönnyítő mód ilyenkor is megjelenik.

Ebből adódóan II.r. vádlott a csoport tagjaként, mint a Btk. 21.§ (2) bekezdésében írt bűnsegéd tartozik büntetőjogi felelősséggel. (BH 1999/148.)

Az elsőfokú bíróság megalapozottan következtetett arra is, hogy I.r. vádlott a Btk. 137. § 4/a pontjára figyelemmel lőfegyvert vagy annak utánzatát magánál tartva fejtett ki erőszakot a sértettel szemben, amelyről III.r. vádlott is tudomással bírt. Kettejük magatartása ezért a rablás súlyosabbán, a Btk. 321.§ (1) bekezdésének (4) bekezdés a/ pontja szerint minősülő esete. Az összetett rablási bűncselekmény elkövetési magatartását I.r. vádlott valósította meg maradéktalanul, aki az erőszakot kifejtette és az értékeket is elvette. Magatartása ekként tettesi elkövetés. III.r. vádlott a rablásban nem csupán a bűncselekmény helyszínén való pusztán jelenlétével működött közre, magatartása passzív volt ugyan, de egyfelől társát szándékában erősítette, másfelől a sértett védekezésére bénítóan hatott. A bűnsegéd büntetőjogi felelőssége megállapításának nem feltétele, hogy már

előzetesen is szándékerősítő hatást fejtsen ki, elegendő ha a bűncselekmény megvalósítása közben biztosítja támogatásáról az elkövetőt. (BH 2005/167.) III.r. vádlott a bűnsegédi magatartást annak ellenére kifejtette, hogy előzetesen tudott volna társa rablási tervéről és végrehajtásának módjáról, mivel a helyszínen azonosult I.r. szándékával és egyetértése, tiltakozásának hiánya mindenképpen az I.r. vádlott akarat-elhatározását erősítette, miközben a sértett ellenállására bénítóan hatott. (BH 2003/139.)

A rablás törvényi egység, amelynek jellemzője, hogy az erőszak vagy kvalifikált fenyegetés és a dolog elvétele - rendszerint a cél-eszköz viszonylatában áll, ezért a törvény egy bűncselekményként értékeli. A rablás büntetében az elkövetők akkor is társtettesek, ha egyikük a személy elleni erőszakot, másikuk az értékek elvételét hajtja végre. (BH 1999/96.) III.r. vádlott félelemkeltő jelenléte a sértett akaratának megtörését célozta, s közelít a rablási fenyegetés kifejtéséhez, a bűnsegély és társtettség határesetének tekinthető. Az irányadó tényállás szerinti szándékerősítő jelenlét miatt azonban az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a részesi elkövetést.

I.r. és isztván II.r. vádlottak további, közbizalmat sértő bűncselekményét ugyancsak az anyagi jogi szabályoknak megfelelően kellően részletes jogi indokolás mellett minősítette a törvényszék a váddal egyezően.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság lényegében helyesen tárta fel a releváns bűnösségi tényezőket, azonban a vádlottakkal szemben általa kiszabott büntetés nem kellően differenciált, s a szabadságvesztés tartamában nem felel meg a belső arányosság követelményének sem.

I.r. vádlottnál nem értékelte kellő nyomatékka a beismerését, megbánását, az alkalomszerű elkövetést, ugyanakkor rendkívül humánusan járt el, amikor a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát a törvényben írtnál enyhébben (a Btk. 45.§ (2) bekezdésének alkalmazásával) határozta meg. A másodfokú bíróság a vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetést öt év hat hónapra enyhítette.

Az elsőfokú bíróság II.r. vádlottal szemben a javára mutakozó bűnösségi tényezők nagy nyomatékára figyelemmel halmazati büntetésül csaknem az enyhítő szakasz kimerítésével meghatározott szabadságvesztés mértéke arányban áll az elkövetett bűncselekményekkel.

Esetében a másodfokú bíróság feltáró jellegű, megbánást mutató beismerő vallomását olyan súlyúnak ítélte, hogy különös méltánylást érdemlő okból lehetőséget látott a Btk. 47.§ (3) bekezdésének alkalmazására és úgy rendelkezett, hogy büntetése felének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

A konok tagadásban lévő, büntetett előéletű III.r. vádlottal szemben enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott és enyhébb fokozatban végrehajtandó szabadságvesztés

kirívóan enyhe, azonban terhére bejelentett ügyészi fellebbezés hiányában a másodfokú bíróság csupán ennek megállapítására szorítkozhat.

A mellékbüntetést a másodfokú bíróság egyik vádlott esetében sem találta eltúlzottnak, így azt mindhármuknál változatlanul hagyta.

A Fővárosi Törvényszék helyesen döntött a járulékos kérdésekről, így a bűnjelekről, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról és a felmerült bűnügyi költség viseléséről is a törvénynek megfelelően határozott.

Az ítélet rendelkező részében II.r. vádlott Be. 117.§ (1) bekezdésében felsorolt személyi adatai közül hiányzott a személyazonosító okmány számának rögzítése, ezt a másodfokú bíróság pótolta.

A Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét az előbbi indokok alapján I.r. és II.r. vádlottakkal szemben a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a büntetést kiszabó részében megváltoztatta, míg a változtatást meghaladóan a határozatot - mindhárom vádlottat érintően - a Be. 371. § (1) bekezdése szerint helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a I.r. vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött időt - a Btk. 99.§ (1) és (2) bekezdései alapján - a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította.

Budapest, 2013. évi április hó 4. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Dr. Sebe Mária s.k. Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.
előadó bíró bíró

A Fővárosi Törvényszék 5.B.565/2012/21. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.366/2012/14. számú ítéletében írt változtatással - I.r., II.r. és III.r. vádlottakat érintően - 2013. április hó 4. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2013. évi április hó 4. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke